

[Johan Asmussen.]

hed, at man, i hvert fald de fleste år, så vidt jeg har set, uden bemærkninger af nogen art har taget beretningen til efterretning, netop er udtryk for den ganske utvivlsomme og almene respekt, der står om institutionen. Men det forekommer mig, at netop denne opfattelse snarere burde føre til noget større opmærksomhed fra folketingets side omkring den årlige beretning.

Efter min mening ville det være naturligt og rimeligt, om beretningens forelæggelse for folketinget blev foretaget af ombudsmandsudvalgets formand, og at denne gav en kort redegørelse efter store linjer — noget i retning af den redegørelse, som vi får hvert år i folketingsårbogen. Det forekommer mig, at man derved ville kunne manifestere en interesse fra folketingets side, som ville være rimelig, og give en baggrund af en noget større værdighed. I øvrigt kan det jo så være, at en og anden vil komme ind på enkelte sager. Jeg er klar over, at det er ganske overordentlig sjældent, det har været tilfældet, men i år er det altså sket vedrørende en enkelt sag. Når det er så usædvanligt, at ombudsmandens beretning og de enkelte sager deri overhovedet berøres, tror jeg, det hænger noget sammen med, at offentliggørelsen af sagerne har et meget tilfældigt præg. Jeg tror, det er mere eller mindre tilfældigt, hvilke meddelelser pressen får, eller i hvert fald i hvor høj grad den interesserer sig for dem i årets løb, hvilke aviser der behandler dem, og hvilke ikke. Og når så årsberetningen kommer — for øvrigt synes jeg, det er lidt mærkeligt, at den refererer sig til kalenderåret og ikke til folketingsåret — er det også tilfældigt, hvad de forskellige journalister en sen aften får tid til at plukke ud. Derved bliver der et vist tilfældigt præg over folketingets relation til beretningen fra ombudsmanden og dermed også en vis tilfældighed over for offentligheden.

I forbindelse med den sidste offentliggørelse af beretningen blev jeg opmærksom på en sag, som blev omtalt i en enkelt avis; den drejede sig om spørgsmålet om ankevejledning til borgerne. Det blev i sagen fastslået, at sygekassedirektoratet havde ment, at det ikke var nødvendigt at give nogen almen ankevejledning i forbindelse med

sager, og socialministeriet havde sluttet sig til denne opfattelse i en skrivelse af 5. oktober 1964.

Den 15. januar meddelte ombudsmanden ministeriet i en længere redegørelse, at han måtte afvise samtlige de argumenter, der var anført af direktoratet og støttet af socialministeriet, og denne skrivelse af 15. januar 1965 var der ikke kommet noget svar på. Først efter at sagen var rejst i en avis og jeg havde rejst et spørgsmål til socialministeren, hvori jeg opfordrede til, at man generelt gav en sådan ankevejledning, indtog man fra socialministeriets side det modsatte standpunkt og erklærede, at man agtede at anmode sygekassedirektoratet om fremtidig at give sådan vejledning. Det må jo i høj grad anerkendes, at den højtærede socialminister har truffet denne rigtige, omend noget sildige beslutning; det hænger måske sammen med, at den højtærede socialminister personligt ikke helt har haft det kendskab til sagen, som han fik i sidste omgang. Men det er tankevækkende, at det overhovedet kan være nødvendigt, at en sådan ganske overordentlig betydningsfuld beskyttelse af den enkelte borger først kommer i det rigtige leje ved tilfældigheder, ved at en journalist og et medlem af folketinget tilfældigt, kan jeg godt sige, bliver opmærksom på, at der er et sådant spørgsmål. Det er tankevækkende, at der skal så meget til, og jeg håber, at episoden netop har givet anledning til tanker, også i andre ministerier.

I forbindelse med sagen om ankevejledning havde ombudsmanden rettet en opfordring til den højtærede justitsminister, der gik ud på, at spørgsmålet om ankevejledning burde underkastes behandling i et særligt udvalg eller i forbindelse med tilsvarende spørgsmål. Henvendelsen til justitsministeren skete også, efter hvad jeg har fået oplyst, den 15. januar. Siden er der ikke sket noget videre, men den højtærede justitsminister meddelte mig den 1. oktober, at man var enig i, at spørgsmålet burde undergives udvalgsbehandling, at man ville tage formerne for et sådant udvalgsarbejde op til nærmere overvejelse, og at disse overvejelser kunne ventes afsluttet i løbet af ganske kort tid.

Nu er der selvfølgelig ikke gået så forfærdelig lang tid siden 1. oktober, men det